

УДК 327.51:355.02(4+477)

DOI: 10.60022/3(5)-78S

Моїсєєва Тетяна Миколаївна

кандидат історичних наук

доцент кафедри міжнародних відносин та права

Національний університет «Одеська політехніка», Україна

Moiseieva Tetiana

Candidate of Historical Sciences

Associate Professor of the Department of International Relations and Law

National University «Odessa Polytechnic», Ukraine

ORCID: 0000-0001-7129-6046

«КОАЛІЦІЯ ОХОЧИХ»: НОВА АРХІТЕКТУРА БЕЗПЕКИ ТА ГАРАНТІЇ ДЛЯ УКРАЇНИ

Анотація. У статті здійснено комплексний аналіз «Коаліції охочих» (Coalition of the Willing) як нового механізму європейської безпеки в умовах трансформації глобальної системи міжнародних відносин та триваючої російсько-української війни. Досліджено передумови формування коаліції, її політичні та безпекові цілі, а також роль у створенні системи проміжних гарантій безпеки для України, за відсутності членства в НАТО. Особливу увагу приділено аналізу стратегічних завдань коаліції, серед яких: стримування подальшої агресії Російської Федерації, підтримка обороноздатності України, розвиток багатонаціональних сил, поглиблення військово-промислового співробітництва між Україною та європейськими державами. Детально проаналізовано позиції ключових міжнародних акторів щодо розгортання «сил запевнення». Охарактеризовано ключові політичні, інституційні та ресурсні виклики, що стоять перед коаліцією, включаючи залежність від військової підтримки США, внутрішньоєвропейські суперечності, обмеженість оборонно-промислових ресурсів та ризики військової ескалації з боку Росії. Доведено, що «Коаліція охочих» поступово перетворюється не лише на механізм координації допомоги Україні, а й на один із елементів формування нової архітектури європейської безпеки, у межах якої Україна набуває статусу активного суб'єкта регіональної безпекової політики.

Ключові слова: «Коаліція охочих», європейська безпека; гарантії безпеки, стратегічне стримування, Багатонаціональні сили для України, російсько-українська війна, військово-промислова інтеграція.

«COALITION OF THE WILLING»: A NEW ARCHITECTURE OF SECURITY AND GUARANTEES FOR UKRAINE

Abstract. The article provides a comprehensive analysis of the «Coalition of the Willing» as a new mechanism for European security in the context of the transformation of the modern system of international relations and the ongoing Russian-Ukrainian war. The prerequisites for the formation of the coalition, its political and security goals, as well as its role in creating a system of intermediate security guarantees for Ukraine in the absence of NATO membership are studied. Particular attention is paid to the analysis of the strategic tasks of the coalition, including: deterring further aggression by the Russian Federation, supporting Ukraine's defense capabilities, developing multinational forces, and deepening military-industrial cooperation between Ukraine and European states. The legal basis for the functioning of the association is studied, in particular the Paris Declaration and the use of NATO SOFA standards as a legal foundation for the presence of foreign troops on the territory of Ukraine. Particular attention is paid to the military concept of the Multinational Force for Ukraine (MNF-U), aimed at strategically deterring aggression and protecting critical infrastructure. The positions of key international actors on the deployment of "assurance forces" are analyzed in detail. The key political, institutional and resource challenges facing the coalition are characterized, including dependence on US military support, intra-European contradictions, limited defense-industrial resources and the risks of military escalation by Russia. It is proven that adherence to the principle of "nothing about Ukraine without Ukraine" within the framework of the Coalition's activities has ensured the

transformation of the state from an object of international politics into an active subject of regional security policy and a donor of unique combat experience. It is emphasized that the "Coalition of the Willing" is gradually turning not only into a mechanism for coordinating assistance to Ukraine, but also into one of the elements of the formation of a new European security architecture.

Keywords: *Coalition of the Willing; european security; security guarantees, strategic deterrence, Multinational Force – Ukraine (MNF-U), russian-ukrainian war, military-industrial integration.*

Постановка проблеми. У сучасних умовах глибокої трансформації системи європейської безпеки, зумовленої повномасштабною російською агресією проти України та кризою традиційних інститутів колективної оборони, особливого значення набуває пошук нових, більш гнучких прагматичних форматів стратегічного стримування. Зміна зовнішньополітичного курсу США та прагнення Вашингтона перекласти тягар безпекових зобов'язань на європейських партнерів змушують лідерів континенту нарощувати власну суб'єктність та автономію.

Одним із таких форматів стала «Коаліція охочих» (Coalition of the Willing), ініційована групою європейських держав для координації довгострокової підтримки України, формування механізмів стримування Росії та створення системи післявоєнних безпекових гарантій.

Актуальність дослідження діяльності «Коаліції охочих» зумовлена тим, що її формування відображає ширші процеси трансформації сучасної архітектури міжнародної безпеки. Фактично йдеться про спробу європейських держав адаптуватися до нових геополітичних умов шляхом створення механізмів, здатних діяти швидше та ефективніше за традиційні інституційні структури (як-от НАТО чи ООН). Більше того, «Коаліція охочих» є не лише інструментом підтримки України, а й елементом формування нової моделі європейського безпекового лідерства, де провідну роль прагнуть відігравати Велика Британія та Франція.

Водночас, практична реалізація цього проекту стикається із суттєвими викликами: дефіцитом оборонних ресурсів, складними внутрішньополітичними процедурами та розбіжностями у позиціях країн-учасниць. Наукове осмислення означених процесів є вельми важливим з кількох причин: по-перше, воно дозволяє глибше зрозуміти новітні позаінституційні механізми безпеки та окреслити майбутні тенденції європейської політики; по-друге, розгляд особливостей формування «Коаліції охочих» та забезпечення дипломатичної суб'єктності України є актуальним з огляду на те, що саме на українському треку сьогодні визначається майбутній баланс сил на континенті у XXI столітті та формуються нові правила глобальної взаємодії.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, присвячених трансформації архітектури безпеки в Європі під впливом російської агресії, свідчить про інтерес наукової спільноти до пошуку нових моделей стримування. У наукових працях простежується тенденція до системного вивчення політико-інституційних бар'єрів у наданні допомоги Україні, де особлива увага приділяється політичній неоднорідності країн-членів ЄС та впливу внутрішніх ідеологічних орієнтацій національних еліт на обсяги підтримки [1]. Водночас активно досліджується ерозія традиційного безпекового порядку та дисфункціональність класичних міжнародних інститутів, що в умовах зміни зовнішньої політики США спонукає до переосмислення концепції європейської стратегічної автономії [2; 3]. Окремим вектором наукового пошуку є проблема виникнення регіональних субальянсів та коаліцій як гнучких форматів колективного захисту поза межами традиційних структур [1; 2; 3]. У цьому контексті розглядається роль України як ключового суб'єкта формування «східного щита» Європи та донора унікального бойового досвіду, що змінює саму онтологію європейської оборони [4].

Проте, оскільки «Коаліція охочих» (Coalition of the Willing), як специфічний безпековий формат, є новим явищем у європейській політиці, ця тема ще не знайшла належного та вичерпного висвітлення в наукових працях, залишаючись на сьогодні переважно предметом аналітичних доповідей, експертних брифінгів та оперативних моніторингів. Це свідчить про те, що процес наукового осмислення та інституціоналізації таких об'єднань перебуває на стадії трансформації і потребує подальших фундаментальних розвідок для забезпечення стійкості міжнародного правопорядку перед обличчям новітніх геополітичних викликів.

Методологічну основу дослідження становлять системний, порівняльний та сценарний підходи. Системний підхід дозволив розглядати «Коаліцію охочих» як цілісний елемент європейської безпеки. За допомогою порівняльного аналізу було досліджено позиції держав-учасниць за такими критеріями: 1) готовність до розгортання військових контингентів; 2) ресурсний внесок; 3) ставлення до американського «бекстопу». При оцінюванні ефективності «Коаліції охочих» враховувалися рівень консолідації держав-учасниць навколо спільних безпекових цілей, спроможність забезпечувати довгострокову підтримку України, результативність у формуванні механізмів стримування подальшої

російської агресії, та потенціал коаліції щодо зміцнення системи європейської безпеки. Сценарний підхід використано для оцінки можливих напрямів розвитку Коаліції охочих залежно від динаміки російсько-української війни, рівня залученості США та ступеня консолідації європейських союзників.

Наукова новизна дослідження полягає у визначенні сутності «Коаліції охочих» як нового механізму надання Україні проміжних гарантій безпеки в умовах неефективності глобальних міжнародних організацій. У науковий обіг введено авторську класифікацію головних функцій Коаліції та запропоновано типологізацію форматів/сценаріїв її подальшого розвитку. Крім того, у дослідженні систематизовано ключові розбіжності між європейськими державами щодо можливості розгортання їх військових контингентів на території України.

Метою статті є дослідження передумов формування та завдань «Коаліції охочих» (MNF-U) як прагматичної відповіді на кризу колективної безпеки, а також оцінка політичних, військових та інституційних викликів функціонування цього формату, в умовах трансформації сучасної архітектури міжнародних відносин.

Виклад основного матеріалу. «Коаліція охочих» (Coalition of the Willing) — це неформальне об'єднання держав, сформоване з метою забезпечення безпекових гарантій, посилення підтримки й координації допомоги Україні у протидії російській агресії, а також сприяння повоєнному відновленню держави [5; 6, с. 4].

Створення «Коаліції охочих» стало прагматичною відповіддю європейських країн на кризу традиційних інститутів колективної безпеки та зміну зовнішньополітичного курсу США. Цей крок зумовлений прагненням Європи посилити власну суб'єктність, захистити суверенітет України та заблокувати спроби Росії нав'язати вигідні їй умови миру [3, с. 7; 4, с. 73-74; 5; 6; 7, с. 20].

Офіційно про створення ініціативи було оголошено 2 березня 2025 року. Цьому передувала низка кризових консультацій, зокрема зустріч лідерів у Парижі 17 лютого 2025 року, скликана одразу після Мюнхенської конференції з безпеки, де стало очевидним переформатування ролі США в регіоні. Процес формування Коаліції прискорився на тлі необхідності створення «сил запевнення» (Reassurance Force), які могли б гарантувати сталий мир у разі припинення вогню [5; 6, с. 5; 8; 9].

Ключовими архітекторами союзу виступили Велика Британія та Франція. Прем'єр-міністр Кір Стармер та президент Емманюель Макрон взяли на себе роль лідерів у розробці концепції багатонаціональних сил та координації дипломатичних зусиль. Для Лондона ця ініціатива стала можливістю продемонструвати лідерство в Європі після Brexit, тоді як Париж вбачав у ній практичне втілення ідеї «стратегічної автономії» континенту. Обидві ядерні держави підкреслили, що Коаліція не є альтернативою НАТО, а виступає його необхідним доповненням, у ситуації, коли Альянс обмежений внутрішнім консенсусом [5; 6, с. 5; 10, с. 1; 11, с. 2].

На сьогодні «Коаліція охочих» об'єднує понад 30 держав. До її складу входять переважна більшість членів ЄС та НАТО, зокрема Німеччина, Польща, Італія, Іспанія, Бельгія, країни Балтії та Скандинавії. Попри європейське ядро, союз має глобальний вимір, завдяки залученню таких партнерів як Канада, Японія, Австралія та Нова Зеландія. Особливу роль відведено Туреччині, яка, володіючи потужним флотом та армією, фокусується на безпеці Чорноморського регіону та виступає медіатором у переговорних процесах [5; 9; 12; 13].

Політичний вектор діяльності Коаліції визначається «керівним тріо» лідерів: Емманюелем Макроном, Кіром Стармером та Фрідріхом Мерцем. Прихід до влади в Німеччині канцлера Ф. Мерца став критично важливим фактором, що дозволив Берліну перейти від політики стримування до активного лідерства в Коаліції, забезпечуючи фінансову та промислову підтримку ініціатив. Саме ці лідери виступають співголовами ключових засідань, зокрема саміту в Парижі 6 січня 2026 року, де було погоджено систему юридично зобов'язувальних гарантій для України [14; 15; 16].

Функціонування «Коаліції охочих» базується на гнучкій, але чітко структурованій правовій базі, що дозволяє учасникам діяти поза межами формальних обмежень НАТО та ЄС, уникаючи затримок через внутрішньоінституційні розбіжності чи право вето окремих держав-членів. Політична архітектура об'єднання вибудована навколо системи юридично зобов'язувальних документів, які забезпечують сталість підтримки України як у короткостроковій, так і в довгостроковій перспективах [6, с. 6; 9; 12].

Ключовим етапом у формуванні правового поля Коаліції став саміт у Парижі 6 січня 2026 року, за результатами якого було підписано два фундаментальні документи. *Паризька декларація* фіксує відданість учасників створенню системи політично та юридично зобов'язувальних гарантій безпеки, які мають бути активовані негайно після набрання чинності режимом припинення вогню. Декларація визначає п'ять стратегічних компонентів: участь у механізмах моніторингу режиму тиші під проводом США; безперервну військову допомогу для підтримки стійкості ЗСУ; розгортання багатонаціональних сил; зобов'язання щодо негайного реагування у разі повторного збройного нападу РФ; та поглиблення оборонно-промислової співпраці [17].

Декларація про наміри, підписана у Парижі між Великою Британією, Францією та Україною, закладає основу для створення та розгортання «Багатонаціональних сил – Україна» (MNF-U). Документ окреслює чітку політичну та правову рамку, яка дозволить союзникам офіційно ввести військові підрозділи на українську територію для стримування потенційних майбутніх нападів третьої сторони та надання масштабної оборонної, економічної та дипломатичної підтримки.

Безпосередні завдання сил MNF-U охоплюють проведення комплексних операцій стримування на суші, у повітрі та на морі, де коаліційні війська отримають право використовувати силу для виконання місії та захисту особового складу й інфраструктури. Коаліція зобов'язується активно займатися підготовкою, плануванням і всебічним відновленням Збройних Сил України, інтегрувати системи командування та управління, а також будувати захищені об'єкти для зберігання техніки, зброї та стратегічних резервів під суворим керівництвом об'єднаного штабу MNF-U та у обов'язковій координації з Генеральним штабом ЗСУ. Окрім цього, важливими напрямками є залучення інших держав до ініціативи, обмін інформацією, впровадження надійних механізмів верифікації та наближення України до євроатлантичної інтеграції через впровадження стандартів НАТО [10, с. 1-3].

Важливою особливістю функціонування іноземних контингентів є використання перевірених часом стандартів міжнародного права. Правовою основою для перебування іноземних військ на території України визначено положення Угоди між державами-учасницями Північноатлантичного договору про статус їхніх збройних сил (NATO SOFA, 1951) та Угоди PfP SOFA (1995). Україна взяла на себе зобов'язання створити необхідний національний правовий та інституційний механізм для надання особовому складу та майну MNF-U відповідних привілеїв та імунітетів, що зазвичай застосовуються до сил союзників в межах Альянсу. Всі операції сил Коаліції мають здійснюватися під управлінням об'єднаного штабу при обов'язковій координації з Генеральним штабом ЗСУ [10, с. 2].

Для забезпечення оперативності рішень та синхронізації дій з ключовими партнерами було прийнято рішення про створення координаційної групи США-Україна-Коаліція. Ця група базується в Оперативному штабі Коаліції у Парижі та виступає основним органом для військового планування та верифікації моніторингу миру. Створення такого механізму забезпечує так званий «американський бекстоп» (backstop) — підтримку з боку США у сферах розвідки, логістики та ППО, що є критично важливим фактором для політичної впевненості європейських учасників місії та надійності всього пакета гарантій [6, с. 6; 11, с. 4; 14; 17; 18].

Діяльність «Коаліції охочих» не обмежується лише разовими пакетами допомоги, а спрямована на створення багаторівневої системної підтримки України. Стратегічна архітектура об'єднання поєднує невідкладне посилення бойових спроможностей Збройних Сил України (ЗСУ) із довгостроковим плануванням міжнародної військової присутності [5; 6, с. 6].

Досліджені джерела підтверджують чітку структуру роботи Коаліції за кількома основними векторами, які умовно можна об'єднати в чотири групи: 1) продовження військової допомоги — забезпечення сталого постачання критично важливих видів озброєння, зокрема систем ППО, далекобійних ракет, артилерії та боєприпасів; 2) гарантування суверенітету — політичне та дипломатичне забезпечення територіальної цілісності України в межах міжнародно визнаних кордонів у будь-якій майбутній мирній угоді; 3) посилення оборонних спроможностей — реалізація програм регенерації та модернізації ЗСУ через масштабне навчання особового складу, обмін розвідданими та інвестиції в українську оборонну промисловість; 4) розширення та зміцнення Коаліції — залучення нових держав-партнерів та поглиблення інституційної взаємодії між учасниками для демонстрації єдності «колективного Заходу» [5; 6, с. 6; 8; 9; 17; 18; 19].

Ключовим інструментом забезпечення сталого миру є розробка концепції Багатонаціональних сил для України (Multinational Force – Ukraine /MNF-U), які офіційні особи називають «силами запевнення» (Reassurance Force). На відміну від класичних миротворчих місій ООН, ці сили позиціонуються як такі, що перебувають повністю на боці України [10, с. 2; 11, с. 3-4; 18].

Передбачається, що підрозділи MNF-U будуть розгорнуті в усіх доменах (наземному, повітряному та морському) у стратегічно важливих локаціях — переважно в тилкових районах та західних регіонах України. Такий підхід має на меті уникнути прямого воєнного зіткнення з силами РФ на лінії фронту, одночасно створюючи «червоні лінії» для агресора [6, с. 6; 10, с. 2].

Основними функціями сил запевнення визначено стримування повторної агресії, моніторинг режиму припинення вогню та охорону критичної інфраструктури, включаючи порти, аеропорти та електростанції. Крім того, сили Коаліції братимуть участь у розмінуванні територій (зокрема акваторії Чорного моря) та забезпечуватимуть безпосередню підготовку кадрів і ремонт західної техніки на базі створюваних військових хабів в Україні [6, с. 6; 11, с. 3-5; 20].

«Коаліція охочих» виступає каталізатором та координатором спеціалізованих «коаліцій спроможностей», кожна з яких фокусується на окремому технічному напрямі, що дає змогу державам-

учасникам брати на себе конкретні функції відповідно до наявних ресурсів, можливостей та експертизи. Одним із пріоритетів є посилення протиповітряної та протиракетної оборони України, задля захисту міст і критичної енергетичної інфраструктури. Важливе місце також займає «дронна коаліція», спрямована на фінансування масштабного виробництва безпілотників в Україні та впровадження сучасних технологій радіоелектронної боротьби. Авіаційна та ІТ-коаліції, своєю чергою, забезпечують підтримку парку сучасних винищувачів і розробку спільних цифрових рішень для управління бойовими діями. Окрему роль у зміцненні оборонних можливостей України відіграє фінансовий інструмент PURL, призначений для спільних закупівель американського озброєння, до якого вже приєдналися Нідерланди, Норвегія, Швеція та Данія [5; 15].

Попри спільну мету, країни-учасниці Коаліції демонструють різні рівні готовності до залучення, залежно від їхнього геополітичного становища, військового потенціалу, внутрішньополітичної ситуації та бачення ролі США у європейській системі безпеки. Аналіз позицій ключових трансатлантичних партнерів виявляє суттєвий розрив між гучною політичною риторикою та реальною готовністю держав розгорнути свої військові контингенти на території України.

Найактивнішими прихильниками коаліції виступають Франція та Сполучене Королівство, які фактично стали політичними та організаційними лідерами ініціативи. *Париж* під керівництвом Еммануеля Макрона, який ще з 2024 року просував ідею можливої присутності західних сил в Україні, розглядає коаліцію як інструмент посилення стратегічної автономії Європи та повернення європейських держав до центру переговорного процесу щодо України. Французька концепція передбачає розгортання «сил запевнення» (*reassurance forces*) виключно у стратегічних локаціях та в тилу (наприклад, для захисту критичної інфраструктури чи західних регіонів), але винятково після підписання угоди про припинення вогню, щоб уникнути прямого зіткнення з Росією. На відміну від Лондона, який вважає залучення США критичним, Е. Макрон наполягає, що європейська місія має бути реалізована «з або без» участі Вашингтона [12; 21, с. 14]. *Лондон* розглядає підтримку України як критичну для євроатлантичної безпеки та можливість відновити лідерство в Європі після Brexit [3 с. 38; 12; 22, с. 18].

Німеччина тривалий час залишалася осторонь дискусії, через урядову кризу кінця 2024 – початку 2025 року. Новий канцлер Фрідріх Мерц демонструє значно амбітніший підхід, заявляючи про намір повернути ФРН статус провідної європейської держави та поступово демонструє більшу готовність до активнішої ролі у підтримці України. Проте Німеччина стикається з серйозними обмеженнями — значна частина її військових ресурсів уже інтегрована у структури НАТО, а переозброєння Бундесверу ще не завершено. Тому офіційний Берлін обережно підтримує коаліцію, але наголошує, що будь-яка серйозна участь можлива лише за наявності американської підтримки та чітко визначеного мандату [12; 23, с. 15].

Для *Канади* участь у коаліції стала не лише безпековим, а й політичним питанням. Після загострення відносин із США, канадське керівництво активізувало європейський напрям зовнішньої політики. Уряд прем'єр-міністра Марка Карні демонструє готовність підтримувати коаліцію та навіть розглядає можливість участі у миротворчих чи гарантійних місіях. Однак Оттава також обмежена нестачею ресурсів і необхідністю зміцнювати власну оборону, насамперед в Арктиці [12; 24, с. 11].

Варто підкреслити, що навіть серед держав, які підтримують коаліцію політично, існує значна стриманість щодо безпосереднього розгортання військових контингентів в Україні. Насамперед, це стосується держав східного флангу НАТО. *Польща*, попри тверду підтримку українського суверенітету та масштабну військову й логістичну допомогу Києву, категорично відкидає можливість направлення своїх військ на територію України без мандату НАТО або ООН. Варшава виходить із пріоритетності власної національної безпеки та побоювань, що ослаблення східного флангу Альянсу може створити нові можливості для російського тиску [8; 12; 25, с. 16]. *Фінляндія* офіційно відмовилася від відправлення військ безпосередньо в зону конфлікту, пріоритезуючи захист власного 1340-кілометрового кордону з РФ. Натомість президент Александр Стубб пропонує допомогу у сфері розвідки, навчання, кібербезпеки або координації військово-морських сил поза межами України [12; 26, с. 13]. *Країни Балтії* (Естонія, Латвія, Литва) є найбільш палкими прихильниками Коаліції, оскільки вбачають у перемозі України єдину гарантію власної безпеки. Проте ці держави діють обережно — маючи обмежені військові ресурси, вони готові надавати інструкторів та штабних офіцерів, однак наголошують на необхідності уникнути ослаблення оборони східного флангу НАТО та забезпечення підтримки з боку США [12; 27, с. 10].

Досить прагматичну позицію займає *Туреччина*. Анкара підтримує територіальну цілісність України та бере активну участь у дипломатичних консультаціях щодо Коаліції, прагнучи зберегти вплив у Чорноморському регіоні. Водночас турецьке керівництво уникає кроків, які могли б призвести до прямої конфронтації з Росією. Туреччина допускає участь у майбутніх миротворчих механізмах

лише після досягнення припинення вогню та переважно у форматі не бойових, а стабілізаційних місій [28, с. 17].

Формування «Коаліції охочих» свідомо відбувається за межами офіційних структур *Європейського Союзу*. Міжурядовий формат дозволив європейським столицям обійти хронічне угорське вето, залучити держави, що не входять до ЄС (такі як Велика Британія та Канада) та уникнути бюрократичної тяганини. Незважаючи на зміну риторики Високого представника Каї Каллас у бік більшої гнучкості, участь самого ЄС, найімовірніше, обмежиться лише координацією та фінансовою підтримкою в межах чинної тренувальної місії [29, с. 12].

Отже, попри солідарність із Україною, більшість країн не готові відправляти свої війська, натомість вони фокусуються на фінансовій допомозі та навчанні українських військових. На заваді безпосередній участі армій стає брак оборонного потенціалу, внутрішні політичні чинники (як-от вибори, що блокують відкриті дискусії) або ж вимога обов'язкових безпекових гарантій від США [6, с. 7].

Для узагальнення геополітичних орієнтирів та ресурсних можливостей ключових акторів ініціативи авторкою було систематизовано їх підходи у формі таблиці (див. табл. 1)

Таблиця 1

Порівняння позицій ключових учасників «Коаліції охочих»

Країна / Група країн	Готовність до військової участі	Ресурсний внесок	Рівень залежності від підтримки США («бекстопу»)
Франція та Велика Британія	Висока (виступають ініціаторами розгортання «сил запевнення» в усіх стратегічних доменах)	Стратегічний: лідерство у розробці концепцій та координація дипломатичних зусиль	Середній: активно просувають ідею «стратегічної автономії» Європи
Німеччина, Канада	Обережна (стримана): участь можлива лише за наявності чіткого мандату.	Фінансово-промисловий: забезпечення економічної стійкості ініціатив	Високий: вважають американську підтримку обов'язковою умовою місії
Польща, Фінляндія та країни Балтії	Низька (демонструють категоричну відмову від прямого відправлення власних військових контингентів)	Оборонний: пріоритет — захист східного флангу НАТО та власних кордонів	Критичний: вбачають у США єдиного надійного гаранта безпеки в регіоні
Туреччина	Специфічна: фокусується на стабілізаційних місіях та безпеці Чорного моря	Посередницький: медіація у переговорах та розвиток спільного ВПК.	Низький: веде власну автономну гру, виходячи з національних інтересів

Джерело: складено автором за даними [12; 21, с. 14; 22, с. 18; 23, с. 15; 24, с. 11; 25, с. 16; 26, с. 13; 27, с. 10; 28, с. 17]

Реалізація ініціативи «Коаліція охочих» стикається з комплексом критичних обмежень, які охоплюють як глобальний геополітичний рівень, так і внутрішню архітектуру європейської безпеки. Ці бар'єри визначають межі дієздатності об'єднання та створюють ризики для його довгострокової стійкості.

Дилема США. Головним викликом для «Коаліції охочих» залишається так званий механізм кінцевих гарантій безпеки США (*US backstop*). Наразі адміністрація Дональда Трампа фактично демонструє небажання брати безпосередню участь у цьому об'єднанні. Вашингтон наполягає, що забезпечення післявоєнної безпеки України є передусім прямим обов'язком саме європейських держав.

Водночас, очевидно є критична залежність європейських держав від військової та розвідувальної підтримки з боку США. Ця вразливість зумовлена тим, що європейським арміям бракує стратегічних спроможностей, якими володіють лише США: засобів інтегрованої ППО та ПРО, системи супутникової та тактичної розвідки (ISR), стратегічної авіації та систем глибоких точних ударів.

Попри виражене лідерство Великої Британії та Франції, більшість потенційних учасників розглядають залучення цього унікального американського потенціалу як обов'язкову передумову для реального розгортання своїх контингентів. Без задіяння ресурсів Пентагону, успіх місії вважається неможливим. Відтак, у разі потенційної військової ескалації з боку РФ, без чітких безпекових гарантій Білого дому, Коаліція ризикує залишитися лише символічним політичним сигналом, а не дієвим і повноцінним механізмом стримування агресора [3, с. 8; 4, с. 62, 65; 6, с. 5; 7, с. 20; 11, с. 6-7; 20].

Внутрішньоєвропейські суперечності. Політична неоднорідність усередині Європи створює значні інституційні бар'єри. Формат Коаліції був обраний саме для того, щоб уникнути вето з боку окремих держав, таких як Угорщина та Словаччина, які систематично блокують допомогу Україні в межах ЄС та НАТО. Однак деструктивний вплив проросійських еліт та авторитарних тенденцій, продовжує підривати консенсус щодо солідарності. Додатковим викликом є посилення впливу

ультраправих і популістських рухів у ключових країнах-донорах (Франції, Німеччині, Італії), що призводить до зростання «втоми від України» у суспільствах. Це змушує уряди діяти обережно під час виборчих циклів, щоб не втратити підтримку виборців, стурбованих економічними наслідками війни [1, с. 99-100; 4, с. 63-64, 69-70; 8; 12].

Ресурсні обмеження та інвестиції у ВПК. Тривала війна призвела до фізичного виснаження запасів зброї в Європі. Більшість європейських держав вже задіяли значну частину своїх арсеналів і наразі змушені обирати між зміцненням власної національної оборони в межах планів НАТО та виділенням контингентів для України. Вирішення цієї дилеми вимагає колосальних інвестицій — за оцінками Єврокомісії, план «Readiness 2030» потребує до 800 млрд євро для відновлення оборонно-промислової бази Європи [6, с. 7; 30].

Ризик ескалації. Найбільшим стратегічним ризиком залишаються погрози Кремля розглядати іноземні війська в Україні як легітимні цілі. Це створює загрозу непередбачуваної військової ескалації, до якої багато європейських столиць не готові, особливо за відсутності офіційного статусу місії НАТО та дії Статті 5. Саме цей ризик змушує Коаліцію планувати розміщення сил виключно у тилкових, західних регіонах України, далеко від лінії фронту [6, с. 4-5; 20].

Для України формат «Коаліції охочих» (Coalition of the Willing) має вирішальне значення, оскільки він заповнює вакуум безпеки, в умовах неможливості швидкого вступу до НАТО, та забезпечує практичні механізми захисту суверенітету через глибоку інтеграцію в європейські оборонні структури.

Українське керівництво розглядає Коаліцію, як прагматичну та своєчасну відповідь на відсутність формальних юридичних зобов'язань з боку Альянсу та США на нинішньому етапі. Вона виступає в ролі провайдера проміжних гарантій безпеки, надаючи Україні так звані «сили запевнення» (Reassurance Force), які мають стати стримувальним фактором для РФ після припинення вогню. Важливо, що цей формат сприймається не як альтернатива, а як доповнення до євроатлантичної інтеграції, оскільки лише Стаття 5 Вашингтонського договору може забезпечити абсолютні гарантії безпеки. Створення Коаліції дозволяє уникнути перетворення України на «сіру зону» між Заходом та Росією, фіксуючи її приналежність до євроатлантичного безпекового простору через систему юридично зобов'язувальних документів — таких як Паризька декларація від 6 січня 2026 року. Стратегічна перспектива полягає у трансформації Коаліції в постійний безпековий формат, який дозволить Україні інтегруватися в НАТО «де-факто» — через спільне планування, навчання та розгортання багатонаціональних сил, ще до офіційного приєднання [5; 10, с. 3].

Важливим аспектом стратегічного значення «Коаліції охочих» є перехід від разової допомоги до глибокої військово-промислової інтеграції, що перетворює Україну на провідний елемент європейської системи оборони. Один із п'яти основних пунктів Паризької декларації прямо передбачає поглиблення оборонного співробітництва, включаючи спільне виробництво зброї та використання європейських інструментів фінансування для розвитку українського ВПК. Зокрема, європейський план «Readiness 2030», передбачає інвестиції в обсязі до 800 млрд євро, частина яких спрямовується на спільні закупівлі озброєнь саме в українського виробника. Завдяки унікальному бойовому досвіду, Україна трансформується з реципієнта допомоги у донора знань та технологій, навколо якого формуються спеціалізовані коаліції спроможностей (дрони, РЕБ, IT-рішення). Наприклад, Фінляндія вже ініціювала програми закупівлі новітнього обладнання з власного ВПК для потреб Коаліції в Україні. Таким чином, Коаліція створює умови, за яких Україна стає невід'ємною частиною західного оборонно-промислового комплексу, що є найкращим стримувальним фактором проти будь-якої майбутньої агресії [5; 8; 9; 17; 18; 30; 31].

Наріжним каменем дипломатичної стратегії «Коаліції охочих» стало забезпечення міжнародної суб'єктності України та дотримання принципу «нічого про Україну без України». Ця ідеологема виступає не лише моральним імперативом, а й практичним запобіжником проти спроб великих держав вирішувати долю України за її спиною, особливо в контексті прямих контактів між США та РФ.

Офіційний Київ послідовно наголошує, що будь-які рішення щодо безпекової архітектури Європи чи майбутнього миру мають ухвалюватися за обов'язкової участі української сторони. Президент Володимир Зеленський неодноразово підкреслював, що лише такий підхід є справедливим і дієвим, оскільки саме Україна безпосередньо несе тягар відсічі агресії. Ця позиція була чітко задекларована під час переговорів у Женеві та Парижі, де Україна виступала як повноправний розробник рамкових документів щодо гарантій безпеки. Ключові європейські партнери солідаризувалися з цією позицією, визнавши, що шлях до миру не може бути визначений без України.

Для практичної реалізації принципу суб'єктності, в межах Коаліції, як вже зазначалося, було створено координаційну групу США-Україна-Коаліція. Цей механізм забезпечує постійний зв'язок та синхронізацію дій, дозволяючи Україні оперативно вносити корективи до пропозицій партнерів. Учасники Коаліції також запевнили, що не існуватиме жодного «права вето» Росії щодо вступу України

до ЄС та НАТО, що є важливим елементом захисту національного суверенітету в довгостроковій перспективі. Таким чином, формат «Коаліції охочих» дозволив Україні перейти від ролі об'єкта міжнародної політики до статусу активного суб'єкта, чий голос є вирішальним у процесі формування умов майбутнього справедливого та тривалого миру [15; 16; 17].

Проведене дослідження дозволяє виокремити три базові сценарії/формати подальшого розвитку «Коаліції охочих».

Перший сценарій – допоміжний. За такого розвитку подій коаліція зберігатиме функції координації військової, фінансової та технічної допомоги Україні без переходу до нових форм безпекової взаємодії. Основна увага приділятиметься підтримці обороноздатності України, діяльності спеціалізованих коаліцій спроможностей та розвитку оборонно-промислового співробітництва. Реалізація цього сценарію є найбільш імовірною у разі збереження високого рівня військової загрози та відсутності домовленостей про припинення війни.

Другий сценарій – стабілізаційний. Він передбачає розгортання після досягнення режиму припинення вогню або мирної угоди багатонаціональних сил для України з метою підтримання безпеки, моніторингу виконання домовленостей та сприяння відновленню оборонних спроможностей держави. За такого сценарію Коаліція охочих фактично виконуватиме функції проміжного безпекового механізму між завершенням активної фази війни та можливим набуттям Україною членства в НАТО.

Третій сценарій – інтеграційний. У межах цього сценарію Коаліція охочих поступово трансформується у постійний формат безпекової взаємодії між Україною та групою провідних європейських держав. Її діяльність виходитиме за межі підтримки України та охоплюватиме ширші завдання зі зміцнення європейської безпеки, розвитку спільних оборонних спроможностей і координації політики стримування Росії. У такому випадку коаліція може стати одним із елементів нової архітектури європейської безпеки, доповнюючи механізми НАТО та Європейського Союзу.

Аналіз сучасних тенденцій свідчить, що найбільш реалістичним у короткостроковій перспективі є поєднання допоміжного та стабілізаційного сценаріїв. Водночас реалізація інтеграційного сценарію залежатиме від рівня політичної консолідації європейських держав, подальшої підтримки України з боку Сполучених Штатів Америки та загальної динаміки безпекової ситуації в Європі.

Висновки. Створення та функціонування «Коаліції охочих» стало закономірною й прагматичною відповіддю європейського континенту на кризу традиційних інститутів колективної безпеки та відчутне переформатування зовнішньополітичного курсу США за адміністрації Дональда Трампа. Формування Коаліції засвідчило прагнення частини європейських країн перейти від політики ситуативної підтримки України до створення довгострокового механізму безпекової взаємодії, здатного забезпечити стримування Росії, підтримку обороноздатності України та формування умов для стабільного післявоєнного миру. Коаліція поступово перетворюється не лише на інструмент координації військової допомоги, а й на елемент нової архітектури європейської безпеки, у межах якої провідну роль прагнуть відігравати Велика Британія та Франція.

Проведений аналіз засвідчив, що діяльність «Коаліції охочих» охоплює широкий спектр завдань: від забезпечення проміжних гарантій безпеки Україні та підтримки модернізації її Збройних Сил до розвитку спільного оборонно-промислового співробітництва й створення механізмів стратегічного стримування. Важливим аспектом функціонування об'єднання є його гнучкий міждержавний формат, який дозволяє обходити інституційні обмеження та політичне вето з боку окремих держав.

Така гнучкість та багатовекторність завдань зумовлюють реалізацію кількох *ключових функцій коаліції*: безпеково-стримувальної (запобігання повторній агресії РФ); військово-підтримувальної (розвиток оборонних спроможностей України); оборонно-промислової (інтеграція України до європейського оборонно-промислового комплексу); політико-інтеграційної (залучення України до європейського та євроатлантичного безпекового простору).

Водночас подальша стійкість та ефективність Коаліції залежить від подолання низки суттєвих викликів, головним серед яких є «дилема США». Попри прагнення Європи до стратегічної автономії, більшість учасників вважають американський «бекстоп» у сферах розвідки, логістики та ППО обов'язковою умовою для реального розгортання своїх контингентів, що створює ризики у разі подальшого дистанціювання Вашингтона від європейських справ.

Не менш важливим викликом є внутрішньоєвропейські суперечності. Політична неоднорідність європейських держав, посилення впливу популістських та ультраправих сил, а також зростання суспільної «втоми від України» у низці держав створюють ризики послаблення європейської солідарності. Критичним бар'єром залишається також фізичне виснаження запасів озброєння в Європі, що потребує негайних інвестицій обсягом до 800 млрд євро в межах плану «Readiness 2030» для відновлення оборонного потенціалу.

Нарешті, постійною загрозою є ризик неконтрольованої військової ескалації, оскільки Кремль

офіційно розглядає іноземні війська як легітимні цілі, що змушує союзників обережно підходити до вибору локацій розміщення сил та чіткості їхнього мандату.

Проведене дослідження дозволяє чітко розділити поточні політичні реалії та середньострокові тенденції розвитку безпекового середовища. Реальним фактом є те, що підписання Паризької декларації від 6 січня 2026 року офіційно закріпило створення «Коаліції охочих». Цей формат базується на офіційному запиті України про військову допомогу та демонструє її високу дипломатичну суб'єктність. У майбутньому діяльність цієї коаліції потенційно може стати перехідним етапом для гарантування безпеки України на шляху до вступу в НАТО. Разом з тим здатність коаліції стати ефективним інструментом стримування агресії наразі залишається теоретичною. Вона безпосередньо залежить від того, чи зможуть європейські країни-учасниці подолати брак власних ресурсів і налагодити стратегічну співпрацю з військово-технічним потенціалом США.

Перспективи подальших наукових пошуків, у контексті міжнародної безпеки, логічно пов'язані з розробкою оновлених моделей стратегічного стримування та стабільності. Це особливо актуально в умовах трансформації трансатлантичних зв'язків та посилення автономії європейських держав.

Важливим напрямом досліджень залишається аналіз політичних суперечностей усередині Коаліції, впливу внутрішньополітичних процесів у європейських державах на рівень підтримки України та готовності держав-учасниць до довгострокових військово-політичних зобов'язань. Особливої уваги потребує дослідження практичних аспектів функціонування багатонаціональних сил в Україні, зокрема проблем правового статусу іноземних контингентів, механізмів стримування та ризиків ескалації у відносинах із Російською Федерацією.

Пріоритетним вектором залишається дослідження довгострокових наслідків військово-промислової інтеграції України в європейську оборонну базу та переходу від моделі реципієнта допомоги до статусу стратегічного донора унікального бойового досвіду.

Література

1. Дидик О.В. Міжнародна допомога Україні в умовах війни: природа політико-інституційних бар'єрів серед країн ЄС. *Актуальні проблеми політики*. 2025. Вип. 76. С. 96.-105. URL: https://app.pnuoia.od.ua/archive/76_2025/14.pdf (дата звернення: 06.04.2026).
2. Перспективи формування нової європейської системи безпеки та місце в ній України : аналіз. доп. / [Александров О., Веселовський А., Каракуц О., Кононенко К., Орлик В., Паламарчук М., Ярмоленко В.]; за ред. О. Александрова, М. Паламарчука. Київ : НІСД, 2025. 45 с. Ел. наук. видання. <https://doi.org/10.53679/NISS-analytrep.2025.11> (дата звернення: 07.04.2026).
3. Яковюк І. В. Національна безпека України в умовах нових викликів європейській та євроатлантичній солідарності : монографія / І. В. Яковюк, Є. М. Білоусов. Харків : «ФОРМ Рубан В.В.», 2022. 148 с. URL: <https://openarchive.nure.ua/server/api/core/bitstreams/907b69f6-0aae-4c3e-b719-73a2d7fd616a/content> (дата звернення: 07.04.2026).
4. Perepelytsia H. Східний щит Центрально-Східної Європи після III-ї світової війни. *Geopolityka i bezpieczeństwo w Europie Środkowej i Wschodniej*. 2025. Nr 23, t. 2. С. 51–76. URL: <https://swe.uw.edu.pl/Nr%2023.1.pdf#page=51> (дата звернення: 07.04.2026).
5. Коаліція охочих. *Україна до НАТО*. URL: <https://ukrainetonato.com.ua/razom-sylnishi/koalitsiia-okhochykh/> (дата звернення: 07.04.2026).
6. Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington : The German Marshall Fund of the United States, 2025. 20 p. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (дата звернення: 07.04.2026).
7. Hardt B. United States: Unwilling to Join // Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington : The German Marshall Fund of the United States, 2025. 20 p. С. 17. Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington : The German Marshall Fund of the United States, 2025. 20 p. С. 20. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (дата звернення: 07.04.2026).
8. Everything we know so far about the 'Coalition of the Willing' for Ukraine (02/04/2025). / euronews. URL: <https://www.euronews.com/my-europe/2025/04/02/everything-we-know-so-far-about-the-coalition-of-the-willing-for-ukraine> (дата звернення: 07.04.2026).
9. Havryshchak R. Три головні цілі «коаліції охочих» – держав, які підтримують Україну (10.04.2025). / Polska Agencja Prasowa (PAP). URL: <https://www.pap.pl/ua/ukrainian/news/tri-golovni-cili-koalicii-okhochikh-derzhav-yaki-pidtrimuyut-ukrainu> (дата звернення: 07.04.2026).
10. Declaration of intent between the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland, The French Republic and Ukraine relating to the deployment of multinational forces in support of the defence, reconstruction and strategic sustainability of Ukraine : [signed at Paris, 6th January 2026]. *Publishing*

Service GOV.UK. 3 p. URL: https://assets.publishing.service.gov.uk/media/695e27f68832ab3a48513804/Declaration_of_intent_between_the_UK_France_and_Ukraine.pdf (дата звернення: 07.04.2026).

11. Mills C. *Proposals for a Coalition of the Willing in Ukraine : Research Briefing № 10412 / House of Commons Library*. London, 2026. 9 p. URL: <https://researchbriefings.files.parliament.uk/documents/CBP-10412/CBP-10412.pdf> (дата звернення: 08.04.2026).

12. Drummond M. *Who's in, who's out? The coalition of the willing that could secure peace in Ukraine* (20 January 2026). / *Sky News*. URL: <https://news.sky.com/story/what-is-a-coalition-of-the-willing-and-which-countries-could-send-peacekeeping-troops-to-ukraine-13320663> (дата звернення: 08.04.2026).

13. Soylu R. *Turkey edges closer to leading Black Sea mission under Ukraine security guarantees*. *Middle East Eye*. 2026. 6 Jan. URL: <https://www.middleeasteye.net/news/turkey-edges-closer-black-sea-mission-under-ukraine-security-guarantees> (дата звернення: 08.04.2026).

14. *Важливо, що сьогодні є ґрунтовні документи Коаліції охочих – результат і безпека на землі, у небі, на морі (24 січня 2025 року)*. Президент України Володимир Зеленський. Офіційний веб-сайт. URL: <https://www.president.gov.ua/news/vazhливо-sho-sogodni-ye-gruntovni-dokumenty-koalitsiyi-ohochi-102317> (дата звернення: 08.04.2026).

15. *Коаліція охочих обговорила ключові пункти гарантій безпеки для України, подальшої підтримки та розвитку спільних проєктів (13 серпня 2025 року)*. Президент України Володимир Зеленський. Офіційний веб-сайт. URL: <https://www.president.gov.ua/news/koalitsiya-ohochih-obgovorila-klyuchovi-punkti-garantij-bezpe-99565> (дата звернення: 08.04.2026).

16. *Коаліція охочих обговорила результати Женевської зустрічі та скоординувала кроки для зміцнення України та досягнення тривалого миру (25 листопада 2025 року)*. Президент України Володимир Зеленський. Офіційний веб-сайт. URL: <https://www.president.gov.ua/en/news/koalitsiya-ohochih-obgovorila-rezultati-zustrichi-v-zhenevi-t-101601> (дата звернення: 08.04.2026).

17. *Паризька декларація: Надійні гарантії безпеки для міцного й тривалого миру в Україні (6 січня 2026 року)*. Президент України Володимир Зеленський. Офіційний веб-сайт. URL: <https://www.president.gov.ua/news/parizka-deklaraciya-nadijni-garantiyi-bezpeki-dlya-micnogo-j-102313> (дата звернення: 08.04.2026).

18. *Robust Security Guarantees for a Solid and Lasting Peace in Ukraine: Statement of the Coalition of the Willing (6. jan. 2026)*. / *European Commission*. URL: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/da/statement_26_45 (дата звернення: 08.04.2026).

19. *Coalition of the Willing meets in Paris on Security Guarantees for Ukraine*. / *Permanent mission of France to the United Nations in New York*. URL: <https://onu.delegfrance.org/coalition-of-the-willing-meets-in-paris-on-security-guarantees-for-ukraine> (дата звернення: 08.04.2026).

20. Bielieskov M. *What is the Coalition of the Willing actually willing to do in Ukraine? (September 9, 2025)*. / *Atlantic Council*. URL: <https://www.atlanticcouncil.org/blogs/ukrainealert/what-is-the-coalition-of-the-willing-actually-willing-to-do-in-ukraine/> (дата звернення: 08.04.2026).

21. Weber G. *France: Leadership of the Willing and Able* // Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington : The German Marshall Fund of the United States, 2025. 20 p. С. 14. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (дата звернення: 08.04.2026).

22. Wright G. *The United Kingdom: Charging Ahead – Blindly or Boldly?* // Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington : The German Marshall Fund of the United States, 2025. 20 p. С. 18. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (дата звернення: 08.04.2026).

23. Ebert N. *Germany: Waiting for a New Government To Act* // Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington : The German Marshall Fund of the United States, 2025. 20 p. С. 15. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (дата звернення: 08.04.2026).

24. Arts S. *Canada: Willing But Constrained* // Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington : The German Marshall Fund of the United States, 2025. 20 p. С. 11. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (дата звернення: 09.04.2026).

25. Guccione O. L. *Poland: National Security First, No Boots on Ukrainian Soil* // Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington : The German Marshall Fund of the United States, 2025. 20 p. С. 16. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (дата звернення: 09.04.2026).

26. Rintakumpu F. *Finland: Support From a Front-Line Nation* // Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington : The German Marshall Fund of the United States, 2025. 20 p. С. 13. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (дата звернення: 09.04.2026).

27. Berzina K. *The Baltic Countries: Keen to Participate, but Worried About Their Own Security* // Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington : The German Marshall Fund of the United States,

2025. 20 p. C. 10. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (дата звернення: 09.04.2026).

28. Kintsurashvili E. Türkiye: Diplomacy Yes, But Troops Only After a Ceasefire // Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington : The German Marshall Fund of the United States, 2025. 20 p. C. 17. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (дата звернення: 09.04.2026).

29. Weber G. European Union: Unable and Unfit // Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington : The German Marshall Fund of the United States, 2025. 20 p. C. 12. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (дата звернення: 09.04.2026).

30. Doorsteps by President von der Leyen following the meeting on peace and security for Ukraine : news article (27 March 2025). / European Commission ; Directorate-General for Enlargement and Eastern Neighbourhood. URL: https://enlargement.ec.europa.eu/news/doorsteps-president-von-der-leyen-following-meeting-peace-and-security-ukraine-2025-03-27_en (дата звернення: 09.04.2026).

31. Introducing the White Paper for European Defence and the ReArm Europe Plan - Readiness 2030 : official website / European Commission ; Directorate-General for Defence Industry and Space. Brussels, 2025. URL: https://defence-industry-space.ec.europa.eu/eu-defence-industry/white-paper-european-defence-readiness-2030_en (дата звернення: 09.04.2026).

References

1. Dydyk O. V. (2025). Mizhnarodna dopomoha Ukraini v umovakh viiny: pryroda polityko-institutsiinykh barieriv sered krain YES [International assistance to Ukraine in the conditions of war: the nature of political and institutional barriers among EU countries]. *Aktualni problemy polityky*. Vyp. 76. S. 96–105. URL: https://app.nuoua.od.ua/archive/76_2025/14.pdf (accessed April 06, 2026).

2. Aleksandrov, O., & Palamarchuk, M. (eds.). (2025). *Perspektyvy formuvannia novoi yevropeiskoi systemy bezpeky ta mistse v nii Ukrainy: analit. dop.* [Perspectives for the formation of a new European security system and Ukraine's place in it: analyt. rep.]. NISD. 45 p. DOI: <https://doi.org/10.53679/NISS-analytrep.2025.11> (accessed April 07, 2026).

3. Yakovyuk I. V., Bilousov YE. M. (2022). Natsionalna bezpeka Ukraini v umovakh novykh vyklykiv yevropeiskii ta yevroatlantychnii solidarnosti : monohrafiia [National security of Ukraine in the conditions of new challenges to European and Euro-Atlantic solidarity: a monograph]. Kharkiv: «FOP Ruban V.V.». 148 s. URL: <https://openarchive.nure.ua/server/api/core/bitstreams/907b69f6-0aae-4c3e-b719-73a2d7fd616a/content> (accessed April 07, 2026).

4. Perepelytsia H. (2025). Skhidnyi shchyt Tsentralno-Skhidnoi Yevropy pislia III-i svitovoi viiny [Eastern Shield of Central and Eastern Europe after World War III]. *Geopolityka i bezpieczeństwo w Europie Środkowej i Wschodniej*. Nr 23, t. 2. S. 51–76. URL: <https://swe.uw.edu.pl/Nr%202023.1.pdf#page=51> (accessed April 07, 2026).

5. Koalitsiia okhochoykh [Coalition of the Willing]. *Ukraina do NATO*. URL: <https://ukrainetonato.com.ua/razom-sylnishi/koalitsiia-okhochoykh/> (accessed April 07, 2026).

6. Ebert N., Major C. (eds.). (2025). *Coalition of the Willing*. Washington: The German Marshall Fund of the United States. 20 p. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (accessed April 07, 2026).

7. Hardt B. (2025). United States: Unwilling to Join. In Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington: The German Marshall Fund of the United States. P. 17, 20. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (accessed April 07, 2026).

8. Everything we know so far about the ‘Coalition of the Willing’ for Ukraine. (2025, April 2). *euronews*. URL: <https://www.euronews.com/my-europe/2025/04/02/everything-we-know-so-far-about-the-coalition-of-the-willing-for-ukraine> (accessed April 07, 2026).

9. Havryshchak R. (2025, April 10). Try holovni tsili «koalitsii okhochoykh» – derzhav, yaki pidtrymuiut Ukrainu [Three main goals of the “coalition of the willing” – states that support Ukraine]. *Polska Agencja Prasowa (PAP)*. URL: <https://www.pap.pl/ua/ukrainian/news/tri-golovni-cili-koalicii-okhochikh-derzhav-yaki-pidtrimuyut-ukrainu> (accessed April 07, 2026).

10. Declaration of intent between the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland, The French Republic and Ukraine relating to the deployment of multinational forces in support of the defence, reconstruction and strategic sustainability of Ukraine. (2026, January 6). *Publishing Service GOV.UK*. 3 p. URL: https://assets.publishing.service.gov.uk/media/695e27f68832ab3a48513804/Declaration_of_intent_between_the_UK_France_and_Ukraine.pdf (accessed April 08, 2026).

11. Mills C. (2026). Proposals for a Coalition of the Willing in Ukraine : Research Briefing № 10412. *House of Commons Library*. London. 9 p. URL: <https://researchbriefings.files.parliament.uk/documents/CBP->

10412/CBP-10412.pdf (accessed April 08, 2026).

12. Drummond M. (2026, January 20). Who's in, who's out? The coalition of the willing that could secure peace in Ukraine. *Sky News*. URL: <https://news.sky.com/story/what-is-a-coalition-of-the-willing-and-which-countries-could-send-peacekeeping-troops-to-ukraine-13320663> (accessed April 08, 2026).

13. Soylu R. (2026, January 6). Turkey edges closer to leading Black Sea mission under Ukraine security guarantees. *Middle East Eye*. URL: <https://www.middleeasteye.net/news/turkey-edges-closer-black-sea-mission-under-ukraine-security-guarantees> (accessed April 08, 2026).

14. Vazhlyvo, shcho sohodni ye hruntovni dokumenty Koalitsii okhochykh – rezultat i bezpeka na zemli, u nebi, na mori [It is important that today there are fundamental documents of the Coalition of the Willing – result and security on land, in the sky, at sea]. Prezydent Ukrainy Volodymyr Zelenskyi. (2025, January 24). *Ofitsiyni veb-sait*. URL: <https://www.president.gov.ua/news/vazhlyvo-sho-sogodni-ye-gruntovni-dokumenty-koalitsiyi-ohochi-102317> (accessed April 08, 2026).

15. Koalitsiia okhochykh obhovoryla kliuchovi punkty harantii bezpeky dlia Ukrainy, podalshoi pidtrymky ta rozvytku spilnykh proiektiv [Coalition of the Willing discussed key points of security guarantees for Ukraine, further support and development of joint projects]. Prezydent Ukrainy Volodymyr Zelenskyi. (2025, August 13). *Ofitsiyni veb-sait*. URL: <https://www.president.gov.ua/news/koaliciya-ohochih-obgovorila-klyuchovi-punkty-garantij-bezpe-99565> (accessed April 08, 2026).

16. Koalitsiia okhochykh obhovoryla rezultaty Zhenevskoi zustrichi ta skoordynovala kroky dlia zmitsnennia Ukrainy ta dosiahnennia tryvaloho myru [Coalition of the Willing discussed the results of the Geneva meeting and coordinated steps to strengthen Ukraine and achieve lasting peace]. Prezydent Ukrainy Volodymyr Zelenskyi. (2025, November 25). *Ofitsiyni veb-sait*. URL: <https://www.president.gov.ua/en/news/koaliciya-ohochih-obgovorila-rezultaty-zustrichi-v-zhenevi-t-101601> (accessed April 08, 2026).

17. Paryzka deklaratsiia: Nadiini harantii bezpeky dlia mitsnoho i tryvaloho myru v Ukraini [Paris Declaration: Reliable security guarantees for strong and lasting peace in Ukraine]. Prezydent Ukrainy Volodymyr Zelenskyi. (2026, January 6). *Ofitsiyni veb-sait*. URL: <https://www.president.gov.ua/news/parizka-deklaraciya-nadijni-garantii-bezpeki-dlya-micnogo-j-102313> (accessed April 08, 2026).

18. Robust Security Guarantees for a Solid and Lasting Peace in Ukraine: Statement of the Coalition of the Willing. (2026, January 6). *European Commission*. URL: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/da/statement_26_45 (accessed April 08, 2026).

19. Coalition of the Willing meets in Paris on Security Guarantees for Ukraine. *Permanent mission of France to the United Nations in New York*. URL: <https://onu.delegfrance.org/coalition-of-the-willing-meets-in-paris-on-security-guarantees-for-ukraine> (accessed April 08, 2026).

20. Bielieskov M. (2025, September 9). What is the Coalition of the Willing actually willing to do in Ukraine? *Atlantic Council*. URL: <https://www.atlanticcouncil.org/blogs/ukrainealert/what-is-the-coalition-of-the-willing-actually-willing-to-do-in-ukraine/> (accessed April 08, 2026).

21. Weber G. (2025). France: Leadership of the Willing and Able. In Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington: The German Marshall Fund of the United States. P. 14. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (accessed May 14, 2026).

22. Wright G. (2025). The United Kingdom: Charging Ahead – Blindly or Boldly? In Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington: The German Marshall Fund of the United States. P. 18. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (accessed April 08, 2026).

23. Ebert N. (2025). Germany: Waiting for a New Government To Act. In Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington: The German Marshall Fund of the United States. P. 15. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (accessed April 08, 2026).

24. Arts S. (2025). Canada: Willing But Constrained. In Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington: The German Marshall Fund of the United States. P. 11. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (accessed April 09, 2026).

25. Guccione O. L. (2025). Poland: National Security First, No Boots on Ukrainian Soil. In Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington: The German Marshall Fund of the United States. P. 16. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (accessed April 09, 2026).

26. Rintakumpu F. (2025). Finland: Support From a Front-Line Nation. In Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington: The German Marshall Fund of the United States. P. 13. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (accessed April 09, 2026).

27. Berzina K. (2025). The Baltic Countries: Keen to Participate, but Worried About Their Own Security. In Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington: The German Marshall Fund of the United States. P. 10. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf>

pdf (accessed April 09, 2026).

28. Kintsurashvili E. (2025). Türkiye: Diplomacy Yes, But Troops Only After a Ceasefire. In Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington: The German Marshall Fund of the United States. P. 17. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (accessed April 09, 2026).

29. Weber G. (2025). European Union: Unable and Unfit. In Ebert N., Major C. (eds.). *Coalition of the Willing*. Washington: The German Marshall Fund of the United States. P. 12. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2025-05/Coalition%20of%20the%20Willing.pdf> (accessed April 09, 2026).

30. Doorsteps by President von der Leyen following the meeting on peace and security for Ukraine : news article. (2025, March 27). *European Commission ; Directorate-General for Enlargement and Eastern Neighbourhood*. URL: https://enlargement.ec.europa.eu/news/doorsteps-president-von-der-leyen-following-meeting-peace-and-security-ukraine-2025-03-27_en (accessed April 09, 2026).

31. Introducing the White Paper for European Defence and the ReArm Europe Plan - Readiness 2030. (2025). *European Commission ; Directorate-General for Defence Industry and Space*. Brussels. URL: https://defence-industry-space.ec.europa.eu/eu-defence-industry/white-paper-european-defence-readiness-2030_en (accessed April 09, 2026).

Отримано: 12.04.2026

Прийнято до публікації: 13.05.2026

Опубліковано: 15.05.2026